La Comédiathèque

Božićno veče u policijskoj stanici

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tekst ove drame može se besplatno preuzeti. Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravičnu naknadu za autorov rad, zakonska su obaveza. Bez obzira na to da li ste amaterska ili profesionalna pozorišna grupa, morate zatražiti odobrenje za izvođenje drame i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju. Za kontakt sa Jean-Pierreom Martinezom i podnošenje zahteva za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih dela:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/

Božićno veče u policijskoj stanici

Jean-Pierre Martinez

Prevod i adaptacija na srpski: autor

U božićnoj noći dvojica policajaca dežuraju,
u društvu nekolicine nesrećnika kojima je praznik krenuo naopako.
A onda u njihovu stanicu neočekivano stiže ministar unutrašnjih poslova
da oda priznanje požrtvovanosti policije.
Naravno, ništa neće poći po planu…

Likovi:
Načelnik
Policajac 1
Policajac 2
Policajac 3
Šef kabineta
Doušnik
Beskućnik
Mitoman
Travestit
Paranoik

Za 6 do 10 glumaca i glumica
Sve uloge mogu da tumače i muškarci i žene.
Poslednjih pet uloga može da igra jedna osoba ili više njih.

© La Comédiathèque

Noć 24. decembra. Sumorna kancelarija u policijskoj stanici kojoj se ne može odrediti doba. U uglu stoji jadna božićna jelka koja bi trebalo da unese malo veselja u atmosferu loše televizijske serije. Dvojica neurednih policajaca, obojica s pištoljima u futrolama, završavaju partiju pokera za radnim stolom. Prvi otkriva karte.

Policajac 1 *(samouvereno)* – Par dama.

Policajac 2 – Par kraljeva.

Policajac 1 – Sranje…

Skida kaiš i predaje ga kolegi.

Policajac 1 – Ja odustajem… Neću valjda da založim i pantalone…

Policajac 2 – Pametno… Ako načelnik uđe i zatekne te u gaćama, mogao bi svašta da pomisli…

Skupljaju karte.

Policajac 1 – Koliko je sati?

Policajac 2 – Pitao si me pre pet minuta. Bilo je pet do deset.

Policajac 1 – Pa šta? Koliko je sad?

Policajac 2 *(pokazuje na čelo)* – Da li mi ovde piše „tačno vreme“?

Policajac 1 – Uzeo si mi sat, mogao bi bar da mi kažeš koliko je sati!

Policajac 2 – Pošteno sam ga dobio. S tri asa.

Policajac 1 – To „pošteno“ je pod znakom pitanja… I šta će ti sat na obe ruke?

Iznerviran, drugi policajac skida jedan sat.

Policajac 2 – Baš si bednik… *(Baca mu sat.)* Evo ti tvoje čuke…

Prvi ne uspeva da uhvati sat. Pada na pod; podiže ga i prislanja na uvo.

Policajac 1 – Eto, sad više ne radi.

Policajac 2 – Vreme smrti?

Policajac 1 *(gleda u sat)* – Deset sati.

Policajac 2 – Pa eto, sad znaš koliko je sati…

Pauza.

Policajac 1 – Nešto je mirno, a?

Policajac 2 – Uvek je mirno u ovo doba godine…

Policajac 1 – Praznično primirje, što bi se reklo.

Policajac 2 – Čak i serijske ubice poštuju običaje… Sad verovatno kasape ćurku…

Policajac 1 – Zašto smo opet mi zapali za dežurstvo?

Policajac 2 – Izvlačili smo slamčice s kolegama. Ali u pravu si, sumnjivo je. Treću godinu zaredom dežuramo baš na Božić…

Policajac 1 – Misliš da su varali?

Policajac 2 – Sledeće godine odlučujemo pokerom.

Policajac 1 – A kako se vara s izvlačenjem slamčica?

Policajac 2 – Teši se time što bi sad mogao da otvaraš ostrige za tasta i taštu.

Policajac 1 – Iskreno, ni ne volim nešto ostrige.

Policajac 2 – Niko ih ne voli! A osim toga, ostrige su strašno opasne…

Policajac 1 – Nikad nisam čuo da je neko prijavio napad ostrige.

Policajac 2 – Prema statistici ministarstva, više policajaca se povredi dok otvara ostrige nego dok čisti službeni pištolj.

Policajac 1 – Stvarno…?

Policajac 2 – Za Božić je svuda smrtno dosadno… Zato ljudi sede kod kuće i rizikuju život otvarajući ostrige. Iako ih mrze. Kao i njihovi gosti.

Policajac 1 – U pravu si, nama je ovde bolje.

Policajac 2 – Ionako nemamo izbora. Dežuramo do osam ujutru.

Policajac 1 – Neko mora da pazi na pošten svet koji se opija u krugu porodice.

Policajac 2 – Mi smo superheroji, stari moj. Moramo da živimo s tim.

Policajac 1 – Iako niko ne ceni našu žrtvu.

Policajac 2 – Vojnike na zadatku u inostranstvu svakog Božića obiđe predsednik. Sleti helikopterom, pa iz vreće vadi šampanjac, delikatese i striptizete.

Policajac 1 – Delikatese, stvarno?

Policajac 2 – A nas, vojnike na domaćem frontu, ni gradonačelnik ne obiđe sa suprugom i flašom penušavog vina.

Policajac 1 – A kladim se da ove noći ovde gori više automobila nego u Bagdadu ili Kabulu.

Policajac 2 – Jesmo policajci, ali smo i mi ljudi… I nama se za Božić uvuku razne bubice u glavu.

Policajac 1 – A ovde nam se uvuku i u zidove. *(Skida cipelu i njome nešto zgnječi.)* Bubašvabe na sve strane… Ne znamo kako da ih se rešimo.

Ulazi treći policajac (žena ili muškarac, pomalo ženstvenog držanja).

Policajac 3 – Imate posetu…

Policajac 1 – Posetu?

Policajac 3 – Čak i zatvorenici dobijaju posete za Božić. A čini mi se da i vama ove godine stiže tradicionalni praznični paketić…

Za Policajcem 3 ulazi muškarac s flašom u ruci.

Policajac 1 – Joj, jebote, samo ne on…

Policajac 2 – Dobro veče, gospodine Martine. Kako ste?

Doušnik – Dobro veče, dobro veče… Samo sam svratio da vam poželim srećan Božić. Nadam se da ne smetam?

Policajac 2 – Vi nama nikad ne smetate, gospodine Martine.

Policajac 1 – Baš smo vas pominjali… Odnosno, pričali smo o bubašvabama uopšte…

Policajac 2 – Sreća što postoje budni građani poput vas, da pomažu policiji u njenoj plemenitoj misiji.

Policajac 3 – Da je više takvih kao što je gospodin Martin, grad ne bi morao ni da ulaže u video-nadzor.

Policajac 2 – I koga ste danas došli da prijavite, gospodine Martine? Sumnjivog mnogoženca? Prevaranta sa socijalnom pomoći? Siroče bez dokumenata?

Doušnik – Samo prijateljska poseta. Došao sam kao komšija da odam priznanje požrtvovanosti organa reda, čija ste vi udarna pesnica.

Policajac 1 – Vidim da niste došli praznih ruku…

Doušnik – Znam ja kako je provesti Božić sam, daleko od porodice. Moji više neće ni da me vide. Pa ako mogu bar malo da utešim vojnike koji nas brane od opasnosti što vrebaju iznutra… Izvolite, pa mi javite utiske…

Spušta flašu na sto.

Policajac 1 – Gle, pa ovo je domaća radinost! Etiketa ispisana rukom, kao na bakinim teglama s džemom.

Policajac 2 *(čita mu preko ramena)* – Liker od kestena…

Policajac 3 – Nisam znao da od kestena može da se pravi alkohol…

Doušnik – Alkohol može da se napravi od svačega, znate. Za vreme rata moj deda ga je pravio čak i od kora krompira i starih kožnih đonova.

Policajac 3 – Uh, pedeset tri stepena… Mora da je odlična… Makar kao sredstvo za dezinfekciju.

Doušnik – Deda mi je ostavio nekoliko flaša pre nego što su ga streljali posle oslobođenja. Kad je ova flaša napunjena, vi još niste bili ni rođeni…

Policajac 2 – Znate li da je proizvodnja alkohola bez dozvole strogo kažnjiva, gospodine Martine? Mogli bismo da vas privedemo zbog kršenja propisa o alkoholnim pićima…

Martin deluje zabrinuto.

Policajac 3 – Kolega se, naravno, šali…

Policajac 1 – Uostalom, odavno je zastarelo, zar ne? Nažalost, ne možemo da nazdravimo s vama. Znate kako je: nema pića na dužnosti!

Doušnik – Popijte je u moje zdravlje za Novu godinu. Ako opet ne budete dežurali… Eto, ja odoh… Imate vi mnogo ljudi da strpate iza rešetaka…

Policajac 3 – Tokom praznika kod nas je kao u pozorištu: često nema nijednog slobodnog mesta. Da vas ispratim, gospodine Martine?

Doušnik – Znam put, ali dobro…

Policajac 2 – Vi ste ovde već kao domaći, zar ne?

Policajac 1 – I hvala još jednom za flašu!

Martin se okrene da ode, ali zastane.

Doušnik – E, da, da vam prijavim i da komšija s mog sprata još nije nabavio alko-test za auto. Hoćete broj njegovih tablica?

Policajac 2 – Ovih dana imamo pune ruke posla. A i manjak ljudi. Svratite za Novu godinu…

Doušnik – Naravno. I prijatno veče, u svakom slučaju…

Muškarac odlazi, a za njim i Policajac 3.

Policajac 1 – I posle kažu da narod ne voli policiju…

Policajac 2 – Stalno se žalimo da nas niko ne voli, a opet… Čim nas neko toliko voli, odmah nam je sumnjiv.

Policajac 1 – Dobro je što nismo pili s njim. Taj bi nas prijavio unutrašnjoj kontroli zbog alkohola na dužnosti.

Otvara flašu, dok drugi vadi dve čaše i puni ih. Nazdravljaju.

Policajac 1 – Pa dobro… Srećan Božić.

Policajac 2 – I tebi, srećan Božić.

Ispijaju čaše naiskap.

Policajac 1 – Uh, bogami…

Policajac 2 – Pedeset tri stepena.

Policajac 1 – Ovo i odžak pročisti.

Policajac 2 – Moraćemo da ga pitamo šta je tačno sipao unutra.

Policajac 1 – Da, ovo nije samo kesten.

Policajac 2 – Rekao je da jeste… *(Pauza.)* Možda je deda dodavao i malo sredstva za otpušavanje odvoda, da pojača aromu.

Policajac 1 – Zamisli, ovo piće je starije od nas…

Policajac 2 – Deda je sigurno pekao u podrumu, za vreme policijskog časa, od svega što mu dođe pod ruku.

Policajac 1 – Njegov način da pruži otpor okupatoru.

Policajac 2 – Ajde, sipaj još po jednu. Bar ovo nisu uspeli da nam odnesu Nemci…

Drugi opet puni čaše; ispijaju ih naiskap.

Policajac 1 – Ne znam ima li ovde sredstva za odvode, ali cevi stvarno pročišćava.

Vraća se Policajac 3. Dvojica žurno kriju flašu i čaše. Policajac 3 vuče za sobom pijanog beskućnika.

Policajac 3 – Zatekli smo ga kako pokazuje golu zadnjicu pravo ispred stanice.

Policajac 1 – Kao da u ratu nismo videli dovoljno strahota.

Beskućnik – Dole panduri!

Policajac 2 – „Dole panduri“? Malo staromodno, prijatelju, zar ne?

Policajac 3 – To je iz jedne stare pesme…

Policajac 2 – Aha… Onda svaka čast…

Policajac 1 – Klasika nikad ne izlazi iz mode.

Policajac 2 – A čovek koji toliko mrzi policiju ne može baš biti sasvim loš. Predlažem amnestiju. Ipak je Božić…

Policajac 1 – Ne znam da li je sasvim loš, ali znam da sasvim loše miriše…

Policajac 3 – Ovaj je sam po sebi oružje za masovno uništenje. Da ga je Sadam Husein imao tokom Zalivskog rata, sigurno bi pobedio celu koaliciju…

Beskućnik – Vređanje službenog lica! Nemate pravo da me pustite! Znam ja svoja prava!

Policajac 1 – Još jedan koji neće da se smrzava napolju za praznike.

Policajac 2 *(Policajcu 3)* – Dajte mu zasebnu ćeliju… Ne bih voleo da nas ostali optuže da ih trujemo gasom…

Beskućnik – Hvala vam, gospodo… Bog će vam platiti…

Policajac 3 odvodi beskućnika, ali ga Policajac 1 zaustavlja.

Policajac 1 – Čekajte malo… Dajte mi kaiš.

Beskućnik – Što?

Policajac 1 – Privedeni ste. Takav je propis.

Beskućnik nevoljno skida kaiš i daje ga policajcu.

Beskućnik – Hoćete i pertle?

Policajac 1 – Ne treba, hvala.

Policajac 3 ga odvodi. Policajac 1, koji je ostao bez kaiša, opasuje beskućnikov.

Policajac 1 – Bar sam ponovo dobio kaiš.

Opet vadi flašu i čaše. Ponovo piju.

Policajac 1 – Čudno… Upravo sam se setio nečega iz davnina, ni sam ne znam zašto…

Policajac 2 – Ne moraš baš da mi pričaš.

Policajac 1 – Imao sam možda pet godina… Moj otac je držao prodavnicu igračaka. Zvala se „Dečja radost"…

Policajac 2 – Uh, dobro je… Već sam pomislio da ćeš pričati o nesrećnom detinjstvu…

Policajac 1 – Nažalost, otac je bio strašna škrtica.

Policajac 2 – Aha…

Policajac 1 – Za Božić mi je majka poklonila ogromnog plišanog medveda koji je stajao u izlogu…

Policajac 2 – Nešto mi govori da ova priča nema srećan kraj…

Policajac 1 – Kad je otac to video, pobesneo je. Istukao je majku, istrgao mi medveda iz ruku i vratio ga u izlog…

Policajac 2 – Mhm…

Policajac 1 – Pitam se da li je zato Božić za mene od tada uvek tužan.

Policajac 2 – Eto, upravo si uštedeo deset godina psihoanalize. A ja ti nisam naplatio slušanje tih gluposti, sem onoga što sam ti već uzeo na pokeru…

Teška tišina. Policajac 1 izgleda potišteno.

Policajac 2 – Da ti možda oduzmem i ovaj kaiš? Nećeš valjda da se obesiš o čiviluk čim ti okrenem leđa?

Vraća se Policajac 3 s prostitutkom neodređenog polnog izgleda (žena pomalo muževnog izgleda ili muškarac u ženskoj odeći).

Policajac 1 – Šta je sad ovo?

Policajac 3 – Fleksibilna podela uloga, kako kažu u pozorištu.

Policajac 1 – Ja u pozorište ne idem. Odmah zaspim.

Policajac 2 – To ti znači da ne znamo ima li ih ili nema.

Travestit – Hoćete da proverite?

Policajac 1 – U nedoumici ćemo vas oslovljavati sa „gospođo“.

Travestit – „Gospođice“, molim lepo.

Policajac 1 – Dobro. A zašto nam je gospođica došla?

Policajac 3 – Nudila je usluge ispred sinagoge.

Policajac 1 – Zar baš ništa ne poštujete?

Policajac 2 – Možda čak nije ni obrezana.

Travestit – A šta? Da sam stajala ispred crkve za vreme ponoćne mise, bilo bi bolje?

Policajac 3 – Šta ćemo s njom? Ne možemo je zatvoriti zbog antisemitizma.

Travestit – Znate li šta je jedna slavna glumica rekla kad su je posle rata optužili da je spavala s okupatorima?

Policajac 2 – Baš bih voleo da nas podsetite.

Policajac 3 *(umesto nje)* – Srce mi je patriotsko, ali mi je dupe internacionalno.

Travestit – E, pa moje dupe je ekumensko.

Policajac 1 – Molim?

Policajac 2 – Pusti, sigurno je neka psovka.

Policajac 1 – Dobro, pustićemo je posle ponoćne mise.

Travestit – A zbog čega me hapsite?

Policajac 2 – Zbog remećenja biblijskog reda i mira. Može?

Policajac 1 – Smesti gospođicu u kraljevski apartman i gledaj da joj ništa ne fali.

Travestit – Zažalićete vi zbog ovoga! Nemate pojma s kim razgovarate. Imam ja veze! I to ne samo sa sveštenim licima.

Policajac 2 – Ako ste slučajno u vezi i s ministrom unutrašnjih poslova, šapnite mu na jastuku da nam fali ljudi.

Travestit – Đubrad jedna!

Policajac 1 – I vama srećan Božić. *(Policajac 3 odvodi prostitutku.)* Neverovatno kako su prostitutke danas vulgarne.

Policajac 2 – Kao da ih roditelji ničemu nisu naučili.

Dvojica policajaca nastavljaju da piju.

Policajac 1 – Čudno, odjednom mi pada na pamet još nešto…

Drugi zabrinuto zagleda etiketu na flaši.

Policajac 2 – Jebote, kakvu nam je to brlju doneo? Serum istine? Možda bi bolje bilo da prestaneš da piješ…

Policajac 1 – I to je bilo za Božić, ali tada sam imao oko deset godina. Otac mi je upravo bio umro, pod prilično sumnjivim okolnostima…

Policajac 2 – Jao, sad ću se ja obesiti…

Policajac 1 – Još sam verovao u Deda Mraza. Majka mi je rekla da će doći oko ponoći, pa sam ostao budan da ga vidim…

Policajac 2 – I, naravno, nikad ga nisi video.

Policajac 1 – Jesam… Probudio sam se oko ponoći, ustao da vidim šta mi je Deda Mraz doneo i ugledao ga… u majčinom krevetu.

Policajac 2 – A posle se pitaš zašto ne voliš ostrige…

Policajac 1 – Vratio sam se u krevet… Ali mislim da bih ga tog dana ubio da sam imao pištolj kao danas. Zapravo, mislim da sam postao policajac samo da bih imao jedan veliki.

Policajac 2 – Veliki šta?

Policajac 1 – Veliki pištolj! Da ubijem Deda Mraza!

Policajac 2 – Mislim da bi ipak trebalo da odeš kod psihoanalitičara. Pa makar te koštalo pola plate.

Ulazi načelnik. Dvojica policajaca se, malo pogurena, hitro ispravljaju, ali ne stižu da sakriju flašu.

Policajac 1 – Načelniče…

Načelnik – Vidim da ste već počeli proslavu Hristovog rođenja.

Policajac 2 – Poklon od jednog našeg doušnika, načelniče.

Policajac 1 – Nismo mogli da odbijemo da nazdravimo s njim. Bilo bi nepristojno…

Načelnik – Naravno… Nego, šta imamo?

Policajac 1 – Kao i svake godine… Nekoliko nasukanih nesrećnika u božićnoj noći. Beskućnik, prostitutka, egzibicionista, voajer…

Načelnik – Fale vam još samo vo i magarac, pa možete da napravite žive jaslice.

Policajac 2 – Da… Samo čekamo tri mudraca…

Načelnik – Za početak, stavite egzibicionistu i voajera u istu ćeliju. Bar će njih dvojica lepo da provedu Božić. Još nešto?

Policajac 3 dovodi još jednog čoveka.

Policajac 3 – Mislim da će vas ovaj zanimati, načelniče… Gospodin je došao sam da dobrovoljno prizna zločin i preda se.

Načelnik – Ma nemojte… Znate, mi u policiji ne volimo dobrovoljna priznanja. Ubijaju nam posao. A ministarstvo već zamenjuje samo svakog drugog policajca koji ode iz službe… Dakle, prijatelju, šta vas dovodi? Izboli ste supružnika nožem za pečenje jer je meso bilo prepečeno? Ne smejte se, prošle godine nam se to desilo.

Mitoman – Ne, nije baš to.

Načelnik – Onda lakše telesne povrede? Izgleda da je kod nekih porodica i ovo božićna tradicija: prvo izudaraš svoju ćurku, pa je tek onda napuniš…

Mitoman – Razlog mog dolaska je mnogo ozbiljniji, načelniče.

Načelnik – Slušam.

Mitoman – Ja sam ubio Kenedija.

Trenutak zaprepašćenja.

Policajac 3 – Rekao sam vam da će vas zanimati…

Načelnik – A kad ste već tu, da niste možda ubili i Julija Cezara? Da vas odmah vodimo kao povratnika…

Mitoman – Znao sam da mi nećete verovati…

Policajac 3 – Pa, istina je da je to i dalje misteriozan slučaj koji nikad nije sasvim rasvetljen.

Načelnik – Slušajte, Šerloče Holmse, ako ne uspem sam da rešim ovu zagonetku, pitaću vas za mišljenje, važi?

Policajac 3 – Naravno, načelniče…

Načelnik – Evo šta ćemo: kolege će vam dati papir i olovku. Vi lepo stavite čitavo priznanje na papir, a mi ćemo sutra ujutru, bistre glave, sve da razmotrimo. Dogovoreno?

Mitoman – U redu. Hvala vam što ste me pažljivo saslušali, načelniče…

Policajac 1 pruža mitomanu blok i olovku.

Načelnik *(Policajcu 3)* – Otpratite gospodina u ćeliju.

Mitoman – Ako nije problem, mogu li da dobijem kafu? Moglo bi ovo da potraje…

Ostali prevrću očima.

Policajac 3 – Sa koliko šećera?

Policajac 3 odvodi mitomana.

Načelnik – Videćete, još će nam večeras doći i ubica Aleksandra Velikog…

Policajac 2 – Za taj slučaj bar znamo da je zastareo…

Načelnik – Još jedan koji nema gde da provede Božić…

Policajac 2 – Praznici umeju da budu surovi prema usamljenima.

Policajac 1 – Ali nismo mi narodna kuhinja. Ako počnu svi da dolaze bez rezervacije, moraćemo da vraćamo goste…

Načelnik – Pa dobro… Nije da mi je dosadno, ali ja imam porodicu… Mogu da vam ostavim ključeve od radnje?

Policajac 1 – Računajte na nas, načelniče…

Načelnik – U svakom slučaju, dostupan sam telefonom ako nešto iskrsne. Ah, umalo da zaboravim… Male su šanse da izaberu baš vas, ali ipak…

Policajac 1 – Pa znate, nas već tri godine zaredom biraju…

Načelnik – Ne, hteo sam da kažem… Kao što znate, novi ministar unutrašnjih poslova ove godine uvodi novinu. Bez najave će posetiti jednu nasumično izabranu policijsku stanicu i pohvaliti požrtvovanost naših ljudi.

Policajac 1 – Ma nemojte…

Načelnik – Znate kako predsednik za praznike obilazi vojnike? E, naš ministar unutrašnjih poslova hoće isto to, ali u policijskoj stanici u nekom problematičnom kraju.

Policajac 2 – Vrlo bismo bili počašćeni takvom pažnjom, načelniče…

Načelnik – U svakom slučaju, sredite se malo, nikad se ne zna… I nemojte da preterate s flašom.

Policajac 2 – Hajde, načelniče, nazdravite s nama pre polaska! Ipak je Božić…

Načelnik – Pa dobro, samo jednu čašicu…

Policajac 1 puni tri čaše. Načelnik gleda etiketu.

Načelnik – Šta je ovo, pobogu?

Policajac 1 – Lokalni specijalitet.

Načelnik – Iz kog kraja?

Policajac 2 – Iz predgrađa, čini mi se. Probajte. Pravo božićno čudo u flaši.

Načelnik otpije i iskrivi lice. Dvojica policajaca se smeju.

Načelnik – Uh, bogami…

Policajac 1 – Pedeset tri stepena.

Načelnik – Ne savetujem vam da posle ovoga zapalite cigaretu…

Svi otpijaju još po gutljaj.

Policajac 1 – Čudno, ovo me podseća na nešto…

Načelnik *(prekida ga)* – Ispričaćeš mi drugi put. Stvarno moram da idem, već kasnim…

Policajac 2 – A kako to, načelniče? Nećete ove godine da se prerušite u Deda Mraza i ostavite nam poklone ispod jelke?

Načelnik – Ako budete dobri… Ajde, izdržite ovu noć…

Policajac 1 – Srećan Božić, načelniče!

Načelnik odlazi, mimoilazeći se s Policajcem 3, koji gura ispred sebe vidno uzbuđenog čoveka.

Policajac 1 – Šta nam sad stiže…

Policajac 3 – Ništa strašno, ne brinite. Samo što, izgleda, smak sveta stiže 31. decembra. Gospodin će vam sve objasniti.

Paranoik – Biću kratak, jer nam vreme ističe. Ja sam astronom amater.

Policajac 2 – Lepo je počelo…

Paranoik – Poslednjih nedelja teleskopom pratim jedno nebesko telo koje nam se približava brzinom svetlosti.

Policajac 2 – Mhm…

Paranoik – Po mojim proračunima, udariće u Zemlju tačno 31. decembra u ponoć, u jednom predgrađu ovog grada.

Policajac 2 – A kakve to veze ima s policijom?

Policajac 1 – Pa meteoriti stalno padaju na Zemlju, zar ne?

Policajac 3 – E, tu priča dobija kosmičke razmere, ako smem tako da kažem. Po rečima gospodina, taj meteorit je veličine čitave jedne male države. Recimo, Luksemburga.

Paranoik – A najčudnije je što ima baš oblik Luksemburga.

Policajac 2 – Ma nemojte?

Paranoik – Vlada i mediji, naravno, sve znaju, ali su rešili da zataškaju informaciju.

Policajac 2 – Sve kriju od nas, neverovatno…

Policajac 1 – Pa dobro, Luksemburg i nije tako velik… A za to predgrađe, iskreno, i nije neka šteta… Nije baš kraj sveta…

Paranoik – Vi se šalite! Meteorit te veličine, koji leti brzinom svetlosti, pri udaru će osloboditi energiju od nekoliko miliona atomskih bombi!

Policajac 1 – Uh, bogami…

Policajac 2 – Šteta što ne pada za neki državni praznik. Kakav bi to vatromet bio…

Paranoik – Naša planeta će se bukvalno istopiti od udara, a onda sledi nuklearna zima od nekoliko miliona godina. Svi ćemo nestati! Kao dinosaurusi. Ako budemo imali sreće, preživeće tek poneka bubašvaba.

Policajac 2 – Jebote… Ni tad ih se nećemo otarasiti.

Policajac 1 – Stvarno su neuništive. Mi smo sve pokušali…

Policajac 2 *(Policajcu 3)* – Dobro… A zašto ste nam tačno doveli Nostradamusa? Hoće da prijavi Boga, ili šta?

Policajac 3 – Pokušaj samoubistva.

Policajac 2 – Molim?

Policajac 3 – Skočio je s mosta u reku.

Policajac 1 – Kakva je svrha ubijati se nedelju dana pre smaka sveta?

Policajac 3 – Poslednji čin lične slobode, pretpostavljam. Način da čovek ostane gospodar svoje sudbine, uprkos izvesnosti da ćemo svi jednog dana umreti. Jeste li čitali šta Niče kaže o samoubistvu?

Policajac 2 – I šta sad? Čovek valjda ima pravo da se ubije? To nije krivično delo!

Policajac 3 – Problem je što je baš ispod mosta prolazio turistički brod. Gospodin je pao pravo na jednu Amerikanku. Srećom po njega, bila je pozamašna, pa mu je ublažila pad. Ali Amerikanka je teško povređena. Naravno, podnela je prijavu.

Policajac 1 – Njoj je, bogami, stvarno palo nebo na glavu.

Policajac 2 – Dobro, smestite ga do sutra, pa ćemo to rešavati s načelnikom.

Paranoik – Kažem vam, stiže smak sveta! Tačno za nedelju dana! Vreme je da se pokajete za grehe!

Policajac 3 odvodi zanesenjaka.

Policajac 2 – Luksemburg pada na predgrađe… Takvu još nismo čuli…

Policajac 1 – A zapravo, to što priča nije nemoguće… Meteoriti su već udarali u Zemlju i opet će. Zašto onda baš 31. decembra ne bi bio smak sveta?

Policajac 2 – Ja ti sigurno predviđam jedno: 31. decembra biće kraj godine.

Policajac 1 – Šta bi ti radio kad bi znao da je smak sveta za nedelju dana?

Policajac 2 – Sigurno ne bih sedeo ovde, slušao tvoje gluposti za bednu platu… Znaš šta nam zapravo uništava život?

Policajac 1 – Šta?

Policajac 2 – Budućnost! Od detinjstva nas uče da se odreknemo svih snova kako bismo obezbedili budućnost. Na kraju, taj tip je u pravu: trebalo bi da živimo kao da nam je ostalo još nedelju dana.

Policajac 1 – Da… Samo što je njega to navelo da skoči s mosta…

Policajac 2 – Na Amerikanku! Možda voli punije žene… Da ja mislim da je kraj sveta blizu, bacio bih se na prvu devojku. A ako ne bude nijedne, možda čak i na tebe…

Policajac 1 ga zabrinuto pogleda, pa ponovo napuni čaše.

Policajac 1 – Zašto si ti postao policajac?

Policajac 2 – Kad sam kao mali igrao kauboja i Indijanaca, uvek sam bio Indijanac. Kad sam porastao, rekli su mi da mislim na budućnost. Pa sam postao kauboj.

Policajac 1 – A sad pištolj ni ne vadimo iz futrole, osim na vežbama.

Policajac 2 – I bolje! Ti gađaš kao nogom. Mogao bi nekoga da povrediš…

Policajac 1 – Gađam bolje od tebe.

Policajac 2 – Izazivaš me?

Policajac 1 – Hoćeš da gađamo bubašvabe pa da vidimo ko je bolji? Eno jedne na zidu. Kladim se da bih joj odavde pogodio tačno između očiju.

Policajac 1 skida osigurač s pištolja i pravi se da nišani.

Policajac 2 – Ova budala bi stvarno pucala. Sklanjaj to, nekoga ćeš ubiti, kažem ti…

Prvi se pravi da puca, pa prasne u smeh. Vraća pištolj u futrolu.

Policajac 1 *(podiže čašu)* – U zdravlje bubašvaba!

Policajac 2 – U pravu si. Posle smaka sveta jedino na njih možemo da računamo da obnove civilizaciju.

Piju.

Policajac 2 – Idem ja u toalet da ispraznim šaržer. Ovo piće stvarno pročišćava cevi.

Policajac 2 izlazi. Policajac 1, pripit, zaspiva na stolici i sve više klizi dok konačno ne padne na pod. Ulazi neko prerušen u Deda Mraza, s vrećom na leđima. Nikoga ne vidi. Policajac 1, i pijan i pospan, ustaje iza stola kao u transu i ugleda ga.

Deda Mraz *(glas prigušen veštačkom bradom)* – Srećan Božić!

Policajac 1 – Jebote, Deda Mraz! *(Vadi pištolj.)* Koliko već čekam da ti dođem glave!

Drugi zaprepašćeno diže ruke.

Deda Mraz – Ali…

Policajac 1 – Začepi i ne mrdaj! A, Deda Mraze, sad nisi tako važan, je l' da? Ne znam šta me sprečava da te… *(Pištolj slučajno opali.)* Sranje! Zaboravio sam da vratim osigurač…

Deda Mraz se stropoštava na pod. Policajac 2 se vraća iz toaleta i zatiče ga na podu.

Policajac 2 – Šta je sad ovo, jebote?

Policajac 1 – Upravo sam ubio Deda Mraza…

Policajac 2 – E, to je već ozbiljno prekoračenje ovlašćenja. I to 24. decembra uveče! Zamisli koliko ćeš dece razočarati.

Policajac 1 – Samo je opalilo…

Policajac 2 – To pričaj unutrašnjoj kontroli. Ubistvo iz nehata.

Policajac 1 – Misliš da je mrtav?

Policajac 2 shvata da je stvar ozbiljna.

Policajac 2 – Stvarno si pucao u njega? Ali ko je uopšte taj čovek?

Policajac 1 – Kunem ti se, pojma nemam. Samo se pojavio niotkuda…

Policajac 2 – Kamo sreće da je pravi Deda Mraz. Onda bismo možda mogli da zataškamo stvar.

Policajac 1 – Misliš?

Policajac 2 – Pa valjda u tvojim godinama znaš da pravi Deda Mraz ne postoji. Poslednji put kad si ga video, bio je u krevetu tvoje majke…

Policajac 1 – Sranje, pa ko bi mogao biti… Načelnik! Rekao je da će se obući kao Deda Mraz i doneti nam poklone! Mislio sam da se šali…

Drugi se saginje nad telom.

Policajac 2 – Skinućemo mu kapu, bradu i brkove, pa ćemo znati…

Upravo hoće to da uradi kad se vraća načelnik, vidno uznemiren.

Načelnik – U govnima smo, deco…

Policajac 1 – Nemojte nama da pričate…

Policajac 2 – Neki problem, načelniče?

Načelnik – Ministar! Upravo su nam javili da stiže!

Policajac 1 – Koji ministar?

Načelnik – Ministar unutrašnjih poslova! Odabrao je baš našu stanicu za božićnu posetu!

Policajac 2 – Nemoguće…

Načelnik – Radije bih bio kod kuće s porodicom, ali šta da se radi. Ako ostavimo dobar utisak, možda konačno dobijemo pojačanje koje tražimo godinama.

Policajac 1 – Računajte na nas, načelniče!

Načelnik spazi Deda Mraza koji leži na podu.

Načelnik – A šta je to?

Policajac 1 – Pa, znate…

Policajac 2 – Alkoholna koma, načelniče… Našli smo ga ispred velike robne kuće, dok je prolaznicima pokazivao…

Načelnik – Neću da znam! Nemam vremena. Samo mi to odmah sklonite odavde, jasno?

Policajac 1 – Ne brinite, smestićemo ga u prostoriju za trežnjenje…

Načelnik – I sklonite tu prokletu flašu! Šef kabineta upravo parkira službeni auto, ali kaže da je ministar već u stanici. Čak sam očekivao da ga zateknem ovde. Da vidim kuda je taj idiot nestao…

Načelnik izlazi. Ostali gledaju Deda Mraza.

Policajac 2 – Znači, nije ni načelnik…

Policajac 1 – Ali ko je onda?

Policajac 2 – Prvo moramo da sakrijemo telo pre nego što ministar uđe. Deda Mraz kao žrtva policijske brutalnosti na Božić — sumnjam da bi ga to oduševilo…

Policajac 1 – Nemamo više nijednu zasebnu ćeliju… Ne možemo ga staviti s ostalima, odmah bi krenule priče…

Policajac 2 – Nemamo vremena. Za početak ga sakrijmo iza stola. Čuo si načelnika? Ministar može da se pojavi svakog časa.

Dvojica policajaca žurno skrivaju Deda Mraza iza stola. Ulazi ministrov šef kabineta.

Šef kabineta – Dobro veče, gospodo, i srećan Božić!

Policajac 1 – Gospodine ministre…

Šef kabineta – Ja sam samo njegov šef kabineta… A mislio sam da je već ovde. Pokušavao sam da parkiram naš mali službeni auto…

Policajac 2 – Mali službeni auto…

Šef kabineta – Šta ćete, štednja je na snazi… A najgore je što moram sam da ga vozim. Neverovatno kako je teško parkirati u ovom kraju…

Policajac 2 – Eto vidite, uprkos krizi, siromašni još imaju para za automobile.

Šef kabineta – I to često luksuznije od našeg, verujte… Na kraju sam morao da stanem u drugom redu. Još po ovom snegu…

Policajac 1 – Ne brinite. Ako vam neki kolega napiše kaznu, sredićemo da se poništi.

Šef kabineta – Ni slučajno, šalite se! Mi se zalažemo za državu u kojoj su svi jednaki pred zakonom!

Policajac 2 – Naravno…

Šef kabineta – Ne razumem… Trebalo je da se nađemo ovde. On je došao saonicama…

Policajac 1 – Saonicama?

Šef kabineta – Za irvase, naravno, nije bilo novca. Umesto njih smo upregli policijske pse… Dakle, niste ga videli?

Policajac 2 – Saonice?

Šef kabineta – Ministra! Niste mogli da ga promašite, prerušen je u Deda Mraza…

Policajac 1 – U Deda Mraza?!

Šef kabineta – Malo je detinjasto, znam, ali simbolika je snažna. Tako ministar poručuje da su mu svi policajci kao deca i da će ih nagraditi. Pod uslovom da su bili dobri, naravno. Dakle, niste ga videli…

Policajac 2 – Možda je u susednoj kancelariji…

Šef kabineta – Idem da pogledam. Hvala vam. I naravno, vratićemo se da vas pozdravimo malo kasnije.

Policajac 2 – Divno…

Šef kabineta – I molim vas, zbog nas nemojte ništa menjati. Ponašajte se kao da nismo tu, važi?

Šef kabineta odlazi. Policajci su skamenjeni od užasa. Pogled im pada na mesto gde je sakriven Deda Mraz.

Policajac 1 – Ministar unutrašnjih poslova…

Policajac 2 – Sprema se rekonstrukcija vlade.

Policajac 1 – Jebote…

Policajac 2 – Da, teško je zamisliti teži policijski promašaj…

Policajac 1 – Šta da radimo?

Policajac 2 – Smislićemo već nešto…

Policajac 1 – Misliš?

Policajac 2 – Ne. Samo sam hteo da te utešim.

Policajac 1 – Ali ne možemo ga ostaviti tu. Onaj reče da će se vratiti za pet minuta…

Policajac 2 – Nema nam druge. Nosićemo ga u ćeliju…

Izvlače Deda Mraza iza stola i počinju da ga vuku. Vraća se Policajac 3.

Policajac 3 – Treba li pomoć?

Policajac 1 – Ne, hvala, snaći ćemo se…

Policajac 3 – Šta mu je? Pojeo nešto što mu nije prijalo?

Policajac 2 – Jeste, suve šljive…

Policajac 3 – Za praznike ljudi baš preteruju u svemu…

Policajac 2 – Da, a posle se kaju… *(Policajcu 1.)* Zar ne?

Policajac 3 – I to još Deda Mraz… Kakav primer deci…

Policajac 3 odlazi.

Policajac 2 – Stavi ga kod mitomana.

Policajac 1 – Zašto?

Policajac 2 – Ako taj bude pričao da je video mrtvog ministra unutrašnjih poslova, niko mu neće verovati.

Policajac 1 – U pravu si. I mitomani imaju svoje dobre strane…

Policajac 2 – Ja ostajem da zamajavam šefa kabineta.

Policajac 1 izlazi vukući Deda Mraza za noge. Vraća se šef kabineta u pratnji načelnika, koji se trudi da deluje smireno.

Načelnik – Nećete verovati, ali izgubili smo ministra… Nije prolazio ovuda?

Policajac 2 – Ja ništa nisam video…

Šef kabineta – Nadam se da mu se ništa nije dogodilo…

Načelnik *(u šali)* – Šta bi, molim vas, moglo da se dogodi ministru unutrašnjih poslova usred policijske stanice?

Šef kabineta – U pravu ste…

Načelnik – Možda je otišao… tamo gde i kralj ide peške. Ministar ili običan čovek, svi imamo iste potrebe, zar ne?

Šef kabineta – Apsolutno.

Načelnik – Mada, priznaćete, ako ministar ode u toalet a šef kabineta ne zna, to je već ozbiljan propust…

Šef kabineta – Veoma duhovito… Humor je važan, naravno… Naročito u vašem poslu, pretpostavljam…

Načelnik – U međuvremenu da vam pokažem stanicu… Nažalost, sve je prilično dotrajalo. „Potrebno osvežavanje“, kako piše u oglasima za nekretnine kad hoće da kažu „ruina“… Ako biste mogli da pomenete ministru, kad ga pronađemo…

Načelnik odlazi vodeći šefa kabineta sa sobom. Vraća se Policajac 1.

Policajac 2 – I?

Policajac 1 – Rekao sam mitomanu da je to ministar prerušen u Deda Mraza i da sam mu upravo smestio metak u stomak.

Policajac 2 – I poverovao ti je?

Policajac 1 – Prednost mitomana je što su strašno lakoverni…

Policajac 2 – Dobili smo malo vremena.

Policajac 1 – Doduše, policijska stanica je idealno mesto da sakriješ leš… Poslednje mesto gde bi policija tražila, ali opet…

Policajac 2 – Neće biti lako ni da neopaženo iznesemo telo. Policajci su svuda… A kad zvanično prijave nestanak ministra, što će biti vrlo brzo… Na vrat će nam se navaliti i tajna služba i specijalci…

Policajac 1 – Moramo hitno nešto da smislimo…

Policajac 2 – Ako ne možemo da se otarasimo tela, treba nam prirodno objašnjenje smrti…

Policajac 1 – Prirodno? S metkom u stomaku?

Policajac 2 – Onda moramo da nađemo nekoga ko će da preuzme krivicu!

Policajac 1 – Pretpostavljam da se ti ne javljaš dobrovoljno…

Policajac 2 – Mitoman!

Policajac 1 – Šta s njim?

Zvoni mobilni telefon Policajca 2.

Policajac 2 – Dovedi ga. Objasniću ti.

Policajac 1 – Odmah…

Izlazi. Drugi policajac se javlja.

Policajac 2 – Da… O, zdravo, mama… Znam, šta da radim… Naravno da bih radije bio kod vas i jeo ostrige, ali… Ovde je, znaš, baš mirno. Praznično veče… Moram sad da prekinem, imam jedan mali problem da rešim… Ne, ništa ozbiljno, stvarno… Dobro, sačuvajte mi parče božićnog kolača, baš ste dobri… I tebi srećan Božić, mama…

Policajac 1 se vraća s mitomanom.

Policajac 2 – Kako napreduju memoari iz groba, prijatelju?

Mitoman – Dobro, hvala na pitanju… Ali tek sam na početku. Ako nemate ništa protiv, vratio bih se pisanju…

Policajac 1 – Imate valjda pet minuta…

Mitoman – Dobro, ali samo pet minuta…

Policajac 2 – Sedite, izvolite. Da popijete nešto? Malo likera od kestena? Specijalitet mog kraja…

Mitoman – Hvala, ne pijem…

Policajac 2 – Evo o čemu se radi. Kolega i ja smo vas zavoleli, pa imamo za vas jedan zanimljiv predlog. Vrlo zanimljiv, videćete…

Policajac 1 očigledno nema pojma šta mu je kolega naumio.

Mitoman *(sumnjičavo)* – Nadam se da nećete opet o zastarelosti slučaja…

Policajac 2 – Ma ne, upravo suprotno… Jer s vašim američkim predsednikom iz prošlog veka rizikujete da vam kažu da je slučaj odavno zastareo. I sami ste svesni toga…

Policajac 1 *(počinje da shvata)* – Čak i s dobrim advokatom…

Mitoman – Kuda to vodi?

Policajac 2 – Šta biste rekli da umesto toga postanete ubica ministra unutrašnjih poslova? Tek što je stupio na dužnost…

Mitoman – Ali… on je mrtav. Njegov leš je u mojoj ćeliji…

Policajac 2 – Da. Ali to je bilo ubistvo iz nehata. Mi vam nudimo nešto mnogo bolje: ubistvo s predumišljajem. Pravo pravcato.

Mitoman – Ne mogu da ga ubijem kad je već mrtav.

Policajac 2 – Upravo! Prema našem malom dogovoru, sva slava za ubistvo pripala bi isključivo vama…

Policajac 1 – A i nama biste, da tako kažemo… učinili uslugu.

Mitoman – O, ne. Žao mi je, ali… ne dolazi u obzir.

Policajac 1 – Pa ministar je! Ministar ili predsednik, kakva je razlika?

Mitoman – I to predsednika Sjedinjenih Američkih Država!

Policajac 1 – Nemojmo baš da sitničarimo…

Mitoman ustaje.

Mitoman – Zaista bih voleo da vam pomognem, ali…

Policajac 2 – Ali zašto, dođavola?

Mitoman – Zato što neću da lažem!

Tuda prolazi Policajac 3.

Policajac 3 – Jeste li čuli? Izgubili smo ministra unutrašnjih poslova! Već je panika, načelnik je van sebe…

Mitoman – Ministar unutrašnjih poslova? Pa on je u mojoj ćeliji i mrtav je. Ali kunem vam se da ja nemam nikakve veze s tim ubistvom.

Policajac 3 – Kako da ne, prijatelju. I kladim se da je obučen kao Deda Mraz…

Mitoman – Upravo tako.

Policajac 3 prevrće očima.

Policajac 1 – Vratite gospodina u ćeliju.

Policajac 3 odvodi mitomana.

Policajac 1 – Jebote… Baš smo morali da naletimo na mitomana koji odbija da laže…

Policajac 2 – Nevolja s mitomanima je što su ubeđeni da govore istinu…

Policajac 1 – Imamo i prostitutku, ali ne vidim kako bismo njoj mogli da namestimo ubistvo.

Policajac 2 – Mada me ne bi čudilo da je Deda Mraz jedan od njenih klijenata.

Policajac 1 – Pa da, već je spavao s mojom majkom…

Policajac 2 – Govorim o ministru!

Policajac 1 – Aha, izvini…

Razmišljaju.

Policajac 2 – Beskućnik! Hrče u ćeliji, mrtav pijan…

Policajac 1 – I šta s njim?

Policajac 2 – Hajde sa mnom. Čini mi se da imam ideju…

Izlaze. Ulaze načelnik i šef kabineta.

Načelnik – Nikako mi nije jasno šta je moglo da mu se dogodi…

Šef kabineta – Ako se ne pojavi u narednih pet minuta, moraću da obavestim predsednika. Ministar unutrašnjih poslova nestane usred policijske stanice — nije to sitnica. A ako mu se nešto desilo, možete misliti šta će to značiti za vaše napredovanje.

Načelnik – I kažete, bio je obučen kao Deda Mraz… S tako preciznim opisom sigurno neće biti teško da ga nađemo…

Ulaze dvojica policajaca noseći Deda Mraza, čija je kapa spuštena preko lica, ionako zaklonjenog veštačkom bradom.

Policajac 1 – Evo ga! Našli smo ga!

Načelnik – Aliluja!

Šef kabineta – Ali šta mu je? Ne izgleda baš najbolje…

Policajac 2 – Izgleda da je, pored obilaska stanica, uspeo da obiđe i sve kafane…

Načelnik – Ali ja sam već video ovog Deda Mraza…

Policajac 2 – Jeste, malopre… Zapravo, došlo je do malog nesporazuma.

Policajac 1 – Kad je stigao, bio je toliko pijan…

Policajac 2 – I još prerušen u Deda Mraza…

Policajac 1 – Pa smo ga pomešali s beskućnikom i smestili u ćeliju za trežnjenje.

Šef kabineta – Stvarno ne miriše na ruže… Baš mi je neprijatno, inače mu to uopšte nije svojstveno… U svakom slučaju, hvala što ste se pobrinuli za njega. I nadam se vašoj diskreciji povodom ovog malog incidenta…

Policajac 2 – Budite bez brige. Ćutaćemo kao grobovi…

Šef kabineta – Odvešću ga kući i smestiti u krevet. Sutra će biti bolje…

Šef kabineta pokušava da preuzme Deda Mraza.

Šef kabineta – Možete li da mi pomognete da ga ubacim u saonice? Hoću reći, u auto. Težak je kao mrtav magarac…

Načelnik – Moji ljudi će to srediti, ne brinite.

Šef kabineta – Hvala, gospodo. Stavite ga na suvozačevo mesto, na mesto mrtvaca. Ali ne zaboravite da mu vežete pojas…

Dvojica policajaca odnose Deda Mraza. Načelnik podiže flašu.

Načelnik – Eto! Sve je dobro što se dobro svrši. Jednu malu za tu priliku?

Šef kabineta – Dobro, samo kap, pa moram da idem… Kakvo veče, pamtiću ga doveka…

Načelnik – Živeli!

Piju.

Šef kabineta – Uh, bogami… Ako je ovo pio, jasno mi je zašto je ministar u takvom stanju… U svakom slučaju, hvala vam na svemu, načelniče. U ministrovo ime čestitam vam na požrtvovanosti i efikasnosti.

Načelnik – Nažalost, nemamo dovoljno ljudi, ali…

Šef kabineta – Što se tiče novih radnih mesta, ništa ne mogu da obećam. Kriza je, znate i sami. Ali ministar će znati da nagradi vašu diskreciju o onome što se večeras dogodilo. Kad dođe sebi, predložiću da vam dodeli odlikovanje… To bar ništa ne košta…

Načelnik – Državno odlikovanje, stvarno? Bio bi to divan božićni poklon…

Šef kabineta – A sad zaista moram da idem…

Načelnik – Otpratiću vas. I mene čekaju…

Načelnik i šef kabineta izlaze. Vraćaju se dvojica policajaca.

Policajac 1 – Uf… Sad kad su otišli, valjda ćemo imati malo mira.

Policajac 2 – Šta ćemo s telom?

Policajac 1 – Bacićemo ga u reku. Za praznike se toliko ljudi udavi…

Policajac 2 – Ali ne baš toliko ministara. Pogotovo ne s metkom u stomaku.

Policajac 1 – Ministar unutrašnjih poslova sigurno ima mnogo neprijatelja…

Policajac 2 – Ali će verovatno dobiti državnu sahranu…

Policajac 1 – Eh, šta bih dao da vidim lice ministrove žene kad se sutra probudi s beskućnikom u krevetu…

Vraća se šef kabineta.

Šef kabineta – Čovek koga ste mi ubacili u auto se probudio. Pa to uopšte nije ministar!

Policajac 1 – Ma nemojte…

Šef kabineta – I meni je bilo čudno. Istina, ministar ume da popije, ali obično bolje podnosi alkohol… A ovaj mi je ispovraćao ceo službeni auto…

Policajac 2 – Ne razumem kako se to desilo…

Policajac 1 – Mora da je nesporazum.

Šef kabineta – Dobra vest je da smo upravo pronašli ministra.

Policajac 1 – Stvarno…?

Šef kabineta – Upravo stiže. Malo se zaglavio u saobraćaju sa saonicama, ali biće ovde svakog časa…

Policajac 2 – A, tako?

Šef kabineta – Vraćam se na ulaz da ga dočekam…

Odlazi.

Policajac 1 – Jebote… Znači, nisam ubio ministra…

Policajac 2 – Uf… To mora da se zalije… *(Piju.)* Ali ko je onda čovek koga si ubio?

Policajac 1 – Malopre smo menjali kostime u polumraku, da nas niko ne vidi. Nisam mu video lice…

Policajac 2 – I bili smo toliko sigurni da je to on… Ni meni nije palo na pamet da proverim…

Policajac 1 – Misliš li da je to pravi Deda Mraz?

Policajac 2 – Sad ćemo saznati.

Izlaze, pa se vraćaju vukući telo koje više nema kostim Deda Mraza, nego odeću beskućnika.

Policajac 2 – Jebote, pa to je Martin!

Policajac 1 – Sigurno se prerušio u Deda Mraza da nas iznenadi.

Policajac 2 – E, to mu je uspelo…

Policajac 1 – Ionako je bio bubašvaba. Niko neće žaliti za njim…

Policajac 2 – Jedina bubašvaba koje smo uspeli da se rešimo. A šta je doneo u vreći?

Policajac 1 *(gleda u vreću)* – Ostrige!

Policajac 2 – Onda stvarno ne moramo da imamo grižu savesti. Ionako mrzimo ostrige…

Policajac 1 – Ima i neka ceduljica…

Policajac 2 – Sigurno novogodišnja čestitka.

Policajac 1 – Broj tablica njegovog komšije. Onog što još nije kupio alko-test. I nacrtao je portret osumnjičenog.

Policajac 2 – Da vidim… *(Gleda crtež.)* Svaka čast, baš je umeo da crta.

Policajac 1 – Pravi umetnik.

Policajac 2 – Da, ali ipak moramo da ga se otarasimo.

Podižu telo, osetivši koliko je teško.

Policajac 1 – Dobro je što ćemo ga baciti u reku. Sve te ljuske od ostriga će ga držati na dnu bar neko vreme…

Vuku leš. U nestvarnoj svetlosti pojavljuje se Deda Mraz i obraća im se natprirodnim glasom.

Deda Mraz – Pa, deco moja, jeste li bili dobri ove godine?

Policajac 1 – A ko je sad pa ovaj?

Kraj

O autoru

Jean-Pierre Martinez rođen je 1955. godine u Auvers-sur-Oiseu *(Francuska)*. Karijeru je započeo kao bubnjar u nekoliko rok grupa, a zatim je radio kao semiolog u oblasti oglašavanja. Nakon toga počeo je da piše scenarije za televiziju, pre nego što se posvetio pozorištu i pisanju drama. Napisao je gotovo stotinu televizijskih scenarija i isto toliko pozorišnih dela, od kojih su neka već postala klasici *(Petak 13., Strip Poker)*. Jedan je od najizvođenijih savremenih dramskih pisaca u Francuskoj i drugim frankofonim zemljama. Njegove drame prevedene su na brojne jezike i izvode se na pozornicama širom sveta.

Amaterske i profesionalne pozorišne grupe koje traže dramske tekstove za izvođenje mogu besplatno preuzeti dela Jean-Pierrea Martineza sa njegovih internet stranica:

https://jeanpierremartinez.net

Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravičnu naknadu za autorov rad, zakonska su obaveza. Bez obzira na to da li ste amater ili profesionalac, morate zatražiti odobrenje za izvođenje dela i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju.

Jean-Pierrea Martineza zastupa Francusko društvo autora *(SACD)*.

Za kontakt sa Jean-Pierreom Martinezom i podnošenje zahteva za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih dela, molimo vas da koristite kontakt obrazac na njegovim internet stranicama:

https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/

Ovaj tekst je zaštićen autorskim pravom. Svako neovlašćeno reprodukovanje, prilagođavanje ili korišćenje dela podleže važećim propisima o autorskom pravu.

Avinjon – oktobar 2026.

ISBN 978-2-38602-502-0

https://jeanpierremartinez.net

Drama dostupna za besplatno preuzimanje